

89.

LIBRETS
POPULARS
SERIE 1^A

Santa Teresa de Jesús

(SEGONA EDICIÓ)

P. Lluís Vidal, S. J.

VIDES
DE SANTS
NUM. 6

EDITORIAL IBÉRICA
PASSEIG DE GRACIA, 62, BARCELONA

80,000

Llibrets Populars

de Propaganda Relligiosa Catalana
han sigut escampats
per les mans de persones zeloses
en l'espai de pocs mesos

PER TOT ARREU DE CATALUNYA

El Foment de Pietat Catalana que de aquí avant editarà els Llibrets Populars ne *millora les condicions sens apujar-ne el preu.*

Aixís esperem que'l zel dels cristians de Catalunya continuarà afavorint més i més la nostra empresa de **Llibrets Populars** per l'avenç del Regne de Déu entre nosaltres.

Preus, a la 3.ª plana de les cobertes

IMPRIMI POTEST. — JOSEPHUS BARRACHINA, S. J.
Praep. Prov Arag.

NIHIL OBSTAT. — El Censor, IGNASI CASANOVAS, S. J.

Barcelona 22 de Setembre de 1913.

IMPRIMATUR — El Vicari general, JOSEP PALMAROLA. Per manament de Sa Srfia., LLIC. SALVADOR CARRERAS, PVRE. *Scrí Canc.*

VIDES DE SANTS

NUM. 6

Santa Teresa de Jesús

(SEGONA EDICIÓ)

~~~~~
P. Lluís Vidal, S. J.

AMB LES DEGUDES LLICENCIES

BARCELONA

EDITORIAL IBÉRICA.—PASSEIG DE GRACIA, 62

1918

Una nena angelical

ÀVILA dels Cavallers, l'emmarletada ciutat de cel blavíssim, retallat per les nevades serres del cor d'Iberia, és aont a 28 de Març de 1515, vegé la llum del dia Teresa d'Ahumada, filla d'un noble matrimoni castellà, ben ovirador per les seves cristianes virtuts.

Aquesta nena feia de graciosa poncella dintre una esplèndida corona de nou fills i tres filles; i tant bon punt li començà a clarejar la llum del seny, que ja es va guanyar l'especial estimació dels seus pares i germans pel seu gran candor i amorositat, que tant simpàtica l'havien de fer més endavant a tot lo món.

I no us penseu, que les bones maneres de la gentil Teresa fossin efecte d'una natural timiditat o encongiment, ans eren més aviat una florida primerenca de virtuts cristianes, que brotava del seu cor innocent, a la primera auçada, i al primer escalf de les eternals veritats de la nostra santa Relligió.

Heu-se'n ací una prova. Era una noieta tot just de set anys, quan un bell dia la seva mare quedà esglaiada a l'adonar-se que Teresa i Roderic, un seu germà tres anys més grandet, havien desaparegut.

L'anguniosa mare tot era fer-los cercar per carrers i places, sense poder haver-ne noves. La seva gran temor era de que's fossin anegats en una sinia del hort de la casa, aont solien jugar plegats.

¿Què me'n direu? Al cap de bella estona compareixen Roderic i Teresa amb un oncle llur, el qual casualment els havia encepegats bon troç lluny de la ciutat, fent via cap a Salamanca amb l'intent d'arribar a terra de moros, aont els fessin morir màrtirs a tots dos, per amor de Jesu-Crist. I heu de saber, que era estada cabalment la nena qui havia mogut En Roderic a escometre aquella idíllica empresa d'heroisme cristià.

Emperò ¿còm els hi havia passat pel cap una tal idea? Era que tots dos germanets tenien les seves delícies en llegir *Vides de Sants*, i sentien gelosia dels Màrtirs de la Fe, trobant que compraven baratíssim la preciosa corona de la Gloria. També els hi ressonava pregonament dins del cor, lo que llegien en els llibres devots, de que tant la benhaurança del cel, com les penes del infern eren eternals; i aixís els dos germanets solien fer-ne gran ponderació, repetint tot sovint amb insisten-

tencia infantívola: *per sempre! per sempre!
per sempre!*

A la cambra de Teresa, hi tenien els seus pares un bell quadro del Bon Jesús parlant amb la Samaritana, que li feia molta devoció. Aquell quadro duia al peu la llegenda: «¡Senyor, doneu-me'n d'aquesta aigua!» referint-se a la gracia de Déu que brolla fins a la vida eterna. L'innocenta noieta, sense comprendre del tot el gran bé que demanava, feia tot sovint aquella súplica al Redemptor del món. Aixís aquell pas de l'Evangelí li quedà gravat per a tota la vida fent-li bell servei per a explicar grans coses de l'oració. De bons llibres i bones estampes posem-ne quantes poguem en les mans innocents dels infants.

La dòcil nena també havia après de la seva mare a resar el sant Rosari, i amb l'ajuda de son germanet En Roderic, feia unes ermites al hort de casa seva per recullir-s'hi a orar tots sols al Pare Celestial. ¿Quin fill donaria mai prou gracies a Déu, de tenir uns pares tant bons i cristians?

No cal dir, que els jocs de Teresa amb les seves amigues eren sempre de coses innocents i bones, entretenint-se tot sovint amb elles a fer monastirs per joguina; ignorant encare els que més tart fundaria de debò, a tanta gloria de Déu, i profit del poble cristià.

Perills de joventut

FINS a dotze anys, Teresa havia menada una vida tota angelical, quan la traidora mort li arrencà del costat la seva estimada mare donya Beatriu. La trista donzella, en mig del seu gran dol, va córrer a agenollar-se davant d'una imatge de Nostra Senyora de la Caritat, avui venerada a la Catedral d'Ávila, i va demanar a la Mare del Bon Jesús, que d'aquí avant volgués fer-li també de mare.

Bona sort ne va tenir la piadosa Teresa, d'haver-se posat sota el blau mantell de la Reina de les Verges; car ben prompte, les espines de la vanitat cresqueren amb tanta ufana dins el seu cor, que cuidaren ofegar el tendre lliri de lo seva innocència virginal.

Mireu d'aont va néixer el perill, i apreneu. D'amagat de son pare, va començar la incauta donzella a entretenir-se llegint llibres de cavalleria; tots farcits d'aventures vanes i mundanals, encare que no sempre tant danyívols, com la major part de les noveles d'avui dia.

Tant de plè se va entregar a la lliçó d'aquells llibres sense substancia, que, al cap de pocs mesos, entre ella i son germà Roderic fins arribaren a compositar-ne un de semblant.

Aitals llibres despertaren en Teresa una immoderada estima de les seves prendes naturals, i aixís s'afanyava a posar-les més de relleu, ornant-se i pintant-se vanitosament, encare que sense cap intenció d'ésser llaç de perdiment a ningú.

Els perills de nostra donzella varen créixer amb el tracte familiar de parents i parentes de la mateixa etat, pro de major vanitat, que's feien molt amb ella, i li contaven llurs aventures, no sempre dignes de lloança.

I aixís escrigué després en el llibre de la seva *Vida*: «Si consell havia de dar, diría als pares, que en aqueixa etat tinguessin gran compte de quines persones tracten a llurs fills; car ací hi ha gran mal, que per natura ens decantem més aviat a lo pitjor que no pas a lo millor. Això és lo que a mi m'esdevingué que tenia una germana de molta més etat que jo; de la seva gran honestedat i bondat, res ne prenia; i d'una altra parenta que intervenia molt a casa, ne prenguí tot lo dolent. Era tant poc assentada que la meva mare havia procurat desviar-la que a casa vingués (sembla que endevinava el mal que per ella m'havia de venir) mes no ho havia pogut lograr per ser gran l'ocasió que d'entrar-hi tenia.»

No és, doncs, d'extranyar que Teresa en mig d'aitals companyíes, s'anés enfredorint en el servei de Déu; sobre tot quan, amb ocasió de la seva vida distreta, havia començat d'aficionar-se a un jove, sense haver posat en clar per endavant, en quin estament de vida la volia Déu Nostre Senyor, pel seu sant servei i per la salvació de la seva ànima.

Encare que l'inexperta donzella no va caure en rès de mal; de fet i sense adonar-se'n, s'arrencava massa en mig dels seus passatemps de bona conversació. Es veritat que sempre va sentir horror a tot lo que fos contrari de puritat, i que apreciava la seva honra sobre tot lo de aquest món; pro lo que més li va valer, va ésser no haver deixat mai del tot el sant temor de Déu.

El pare de Teresa, que no anava a ulls clucs, com fan desgraciadament tants d'altres, malgrat de la fina dissimulació de la donzella, va comprendre els perills que la voltaven. I com d'altra banda, el casament de la germana gran donya Maria hauria privat a Teresa de la que li feia d'àngel tutelar; el prudent cristià va fer el sacrifici de separar-se de la seva filla, posant-la al col·legi de Monges Agustines de Nostra Senyora de Gracia, per a que vetllessin per la seva educació.

La Vocació Religiosa

GH virtut poc estimada de les bones companyes! Al cap de vuit dies, nostra Teresa ja s'hi trobava millorada i a pler entremig d'aquelles edificantes religioses.

Com en el recer del monastir les espines de la vanitat ja no trobaven de què nodrir-se en el cor de Teresa, anaven fent lloc a una ufanosa poncellada de desigs celestials, en que va esclatar la pietat cristiana que tant fonament duia arrelada al cor, del temps de la seva infantesa ençà.

Una gran aversió que tenia a ésser monja se li anava fonent i, encare que no's decantava pas a fer-se'n, se sentia fortament impressionada de les paraules de Jesu-Crist, *Molts són els cridats i pocs els escullits*, que ella sovint escoltava de llavis de la seva mestra Sor Maria Bricenyo.

La violència d'una malaltia va apartar del Col·legi a nostra Teresa, fent-la aturar una temporada a casa d'un oncle seu, al poble

d'Hortigosa. Aquell virtuós cavaller va posar en mans de la seva cara neboda el ric tresor de bons llibres que posseïa. Teresa va començar a llegir-los per compromís: emperò, sense adonar-se'n, s'hi anava aficionant, i al arribar a les cartes de Sant Jeroni, la divinal inspiració li va parlar tant clarament al cor, que ella va comprendre amb evidència, que el Bon Déu la volia pel seu sant servei en l'estament de religió.

¡Cosa estranya! Per a fer-se religiosa, Teresa no va poder aconseguir la bona venia del seu pare, encegat com estava del gran amor que li tenia.

Mes l'ardida donzella, que ja havia fet vint anys, estant convençuda de que Déu la volia per a Ell, i veient que son pare era home de gran religió, es va resoldre a tallar pel dret. A la matinada del 2 de Novembre de 1535, sense fer-ne part a ningú, acompanyada d'un germà seu, va presentar-se Teresa al Convent de Carmelites d'Ávila que'n deien de l'Encarnació.

Tant vivament va sentir la separació del seu pare, al moment de demanar l'hàbit religiós, que li semblava que tots els ossos del seu cos se li eixien de juntura, i sense un auxili especial de Déu, no hauria pas tingut prou esforç de cor, per acabar aquell difícil fet.

Mes lo mateix va ésser posar-se l'hàbit de religiosa, que's va sentir revestida d'una ale-

gría tant cordial, que's tenia per la persona més venturosa del món. Mentre ella s'ocupava en les feines més humils del convent, radiava de pura joia sols de pensar, que ja esmerçava en el servei de Déu aquelles mateixes hores, que abans solia dissipar en les seves vanitats.

El fervor de Teresa a les primeries de la seva vida relligiosa fou tant gran, que fins la seva salut se'n va ressentir fonament. I així, en acabant de fer la professió, fou víctima, per espai de tres anys seguits, de una aguda malaltia, en la qual va arribar a ésser tinguda per morta, divent a la poderosa intercessió del gloriós Patriarca Sant Josep la seva inesperada curació.

Emperò, per dissort, l'amillorament de la salut del cos va anar seguit d'un enfredoriment en el seu fervor espiritual, com ho deixa entendre en el llibre de la seva *Vida*: «¡Oh valga'm Déu, que jo desitjava la salut per a servir-lo i fou causa de tot el meu mal! Car al veure'm tulida i tant jove i com m'havien posada els metges de la terra, vaig resoldre d'acudir als del cel per a que'm curessin, que encare desitjava la salut, per més que sufría amb alegria; i pensava devegades que si estant bona m'havia de condemnar que millor era estar malalta; més encare creia que servía molt més a Déu amb la salut. Aquest és el nostre engany, no deixar-nos del tot a lo que fa el Senyor qui sab millor lo que més ens convé.»

Astucies del esperit maligne

BON greu li sabria a Satanàs de veure una noia de les prendes de Teresa dedicada al servei de Déu, al bo i millor de la seva joventut! Car Teresa era molt graciosa en les seves maneres, molt dolça de paraules, i de tanta amorositat, que's creia obligada, per llei d'agraïment, de correspondre a qualsevol que li mostrés amor.

D'aquestes bones qualitats es va prevaldre l'enveja del mal esperit, per enxarxar-la en una mala fi de vanes converses, que no eren sinó altres tants paranys encuberts, en el locutori del Convent de l'Encarnació. I si be és veritat, que Satanàs no va aconseguir mai d'aterrar l'esperit de la inexperta religiosa, pro tampoc li deixava aixecar el vol a abeurar-se, en la llibertat del espai, de la llum i del amor divinal, ans el tenia forçat de volar terra a terra, per haver-lo més a tret de les seves enverinades sagetes.

Mes, en un viure com aquest, la pobra Teresa no hi trobava pas repòs. Al posar-se en la presència de Déu, se sentia indigna de tractar amb tant gran Senyor, i el dimoni, sots cuberta d'humilitat, li anava donant entenent que's deixés de fer oració mental. Sortosament que ella mai abandonà del tot la oració vocal, i aixís, tampoc el Bon Déu va desamparar-la completament.

Una vintena d'anys de vida relligiosa va passar Teresa, caient i aixecant pels tortuosos camins de les seves petites vanitats, en els quals tant sols lograva clavar-se mil i mil espines d'anguniosos remordiments.

A la fi, per consell d'un bon frare dominic, Teresa va tornar a fer oració mental, i aquesta, junt amb la protecció de la Mare de Déu i de Sant Josep, va preparar la victòria de Teresa sobre les astucies diabòliques, i la entrega total del seu cor al Bon Jesús.

I ¿quina diríeu ne fou l'ocasió de que ella fes els passos decisius? La vista d'una devota imatge i la lliçó d'un llibre piados. I rès té d'extrany que fos així; car tant les representacions devotes com els bons llibres són dolços companys que en mig de la solitud tranquila ens parlen al cor amb més claretat i franquesa que l'amic més fidel del món.

Un dia, doncs, entrava Teresa al seu oratori i va trobar-hi una imatge del Bon Jesús llagat, que hi havien deixada a guardar, amb

ocasió d'una funció religiosa. Lo mateix va ésser veure-la, que trencar-se-li el cor per la seva desconexença a l'adorit Senyor. Es deixà caure de genolls als seus peus, demanant al Bon Jesús fortalesa de cor, per a rompre tots els lligams de les seves vanitats, i conseguir la santa llibertat dels fills de Déu.

El Salvador del món va escoltar aquella pregaria humil i fervorosa. Pocs dies després, al llegir Teresa en *Les Confessions de Sant Agustí* el fet meravellós de la conversió del Sant, va sentir que li feia un salt el cor, com si acabés de rebre una victoriosa fortalesa, i s'acabés de convertir totalment al servei de Déu.

D'aquí avant ja va tenir prou coratge per arrencar-se de tots els seus vans entreteniments, rebent en canvi tant seguides consolacions celestials, que va concebre una gran temor de que no fossin novells enganys del esperit de les tenebres, disfrenat d'àngel de llum. Mes d'aquesta temor la varen treure acientiats directors espirituals, uns d'ells, virtuosos sacerdots seculars, d'altres, religiosos de Sant Domingo o de la Companyia de Jesús; havent obtingut també gran profit de la pràctica dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi, els quals li va donar un Pare de la Companyia, del Col·legi d'Avila.

La Reformadora del Carme

TERESA havia lograt tant mateix una total reforma del seu cor; per això Déu se'n va voler servir, per a fer una gloriosa Reforma de la Relligió Carmelitana.

Heu-se'n ací el començament. Una vesprada s'eren aplegades a la cel·la de Teresa varies amigues i parentes seves, les unes monges, i les altres col·legiales del Convent de l'Encarnació, i, entre elles, una noia secular molt polida i presumida, que's deia María d'Ocampo, i que més tart fou una virtuosa carmelita descalça. La conversa d'aquella reunió va recaure sobre lo difícil que's feia la vida retirada en aquell monastir de l'Encarnació, per haver-hi tanta de gent. Aleshores María d'Ocampo va dir mig en broma: *Doncs anem-nos-en les que are som aquí, a fer vida més solitaria, a tall d'ermitanes, i en aquest cas, jo hi ajudaré amb mil ducats de la meva llegítima.*

Aital idea era de Déu, i aixís no'n va caure

una sola paraula en terra. Teresa sentia per aquell temps gran desig de solitud i penitencia, de resultes d'una esgarrifosa visió que havia tinguda del lloc del infern fins aont l'haurien estimbada les seves vanitats, si no les hagués del tot rebutjades. Sobre això, un dia després de combregar, va rebre de part del Bon Jesús el manament de fer aquell monastir, del qual ella havia tractat amb ses amigues, que Ell ne seria molt servit i que fos dedicat a Sant Josep.

El voler del Senyor era prou clar; mes ella abans d'empendre aquell gran fet, va cercar l'aprobació del seu confés el Venerable Pare Baltasar Álvarez S. J., de Sant Pere d'Alcàntara i de Sant Lluís Bertràn, tots els quals ho tingueren per bo.

Aleshores Teresa va fer posar mans a la obra; es va enllestir el nou convent i la petita iglesia, que fou la primera dedicada a Sant Josep en tot lo món; i el dia 24 d'Agost de 1562, quatre donzelles varen pendre-hi l'hàbit de Carmelites Descalces, per observar la primitiva Regla del Carme, tal com fou aprovada del Sant Pare Innocenci IV, en 1248.

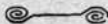
Santa Teresa, amb llicencia del seus prelats, va passar an el nou Monastir de Sant Josep, que fou el primer tany de la Reforma Carmelitana, la qual la infatigable Verge va anar propagant amb la fundació de 16 Convents de Descalces en altres punts de la regió castella-

na, de Burgos fins a Sevilla, i de Soria fins a Salamanca.

El fi de la Santa en fundar aitals monastirs era la pràctica perfecta dels consells evangèlics de Pobresa, Castetat i Obediència, i de més a més, el que les seves Relligioses fessin ofrena de tots llurs mereiximents i virtuts al Celestial Espòs Jesu-Crist, per la defensió i l'avenç de l'Iglesia Catòlica, que és el Regne de Déu sobre la terra.

Aquesta vida tant noble de cercar la més alta perfecció de l'ànima propia i d'esforçar-se amb santes obres i oracions per la salvació de nostre pròxim a gloria de Déu és una vida no sols incompreensible, sinó fins un objecte d'odi de part dels seguidors de la vanitat. I no té rès d'extrany, car tampoc va voler compendre ni apreciar el món la santa vida de Jesu-Crist ni la preciosa i admirable reconciliació que va fer de Déu justament irritat amb l'humanitat prevaricadora.

Fins a la reforma dels relligiosos carmelitans se va estendre l'ardidesa de cor de la Verge Avilesa: i amb la decidida cooperació de Sant Joàn de la Creu, de fra Jeroni Gracià i fra Joàn de Jesús Roca, va veure fundats molts monastirs de Descalços del Carme, a gran gloria de Déu i a gran profit del poble cristià.

*«¡Oh Hermosura que excediu
A totes les hermosures!
Sens ferir dolor nos feu,
I sense dolor desfeu
L'amor de les creatures.»*

(Santa Teresa de Jesús)

Les Virtuts de Santa Teresa

QUIN jardí tant plè d'acolorides flors i enflairat d'assaonada fruita de virtuts era l'ànima de Santa Teresa, per fer goig a nostre Bon Pare Celestial!

Teresa va conservar flamant de blancura el lliri delicat del seu candor virginal, fins que fou trasplantat al Paradís.

L'amor gran que tenia a Jesús crucificat la portava a fer molt aspres penitències, essent la seva súplica constant: *¡O patir, o morir!*

Practicava la pobresa fundant-se en la màxima de que, com menos posseïrem a la terra, per amor de Jesu-Crist, majors béns nos esperen a la gloria del cel.

De la obediència deia, que no obeir era no ser monja, ensenyant lo que ella havia après de llavis de Jesu-Crist: *«No hi ha obeir, si no estàs determinada a patir; posa els ulls en lo que jo he sofert, i tot se't farà lleuger.»*

A les seves monges els hi duia gran amor i

amb les obres els hi mostrava per totes les vies que eren convenients. I deia que cada dia se li feia més entenedor que la pau en els seus monastirs estava en les prioeres, car si les súbdites les hi posen voluntat poden fer d'elles lo que's volen: més que per això era cosa de que les prioeres estiguessin mortificades per a sufrir les faltes i les imperfeccions de les súbdites. Per això una de les coses que ella en sa gran prudencia més desitjava i exigia en les prioeres era el talent per a governar i volia que això fos més mirat que no pas la santedat; car de persones santes m'hi ha moltes que no són pas per a governar.

Era humil de cor i de fets: pro tenia per temptació del dimoni el cloure els ulls, per a no veure els dons que cadascú va rebent de Déu; car, fent-ho aixís, mai eixirà un hom del llot de les propies miseries, per empendre res que s'ho valga a gloria divina. Fins aquells, qui enfondeixen en el propi coneixement, volia que ho fessin sense rebregar l'esperit, sortint de tant en tant a considerar la grandesa i la bondat de Déu: *«Com l'abella que fa la bresca dins del rusc, emperò ix al seu temps a xuclar el nèctar de les flors, que embelleixen els camps i les prades.»*

La sagrada Comunió era per a Teresa el pa de cada dia, del qual ne treia tot l'esforç del seu cor. Després de Jesús, la Mare de Déu i el seu Virginal Espòs eren els qui se'n duien

els puríssims afectes de Santa Teresa: honrant a Maria, amb la Reforma de la seva orde Carmelitana; i a Sant Josep, donant-lo per Patró a molts dels monastirs que fundava, escampant la seva devoció per tot el poble cristià.

La fe viva que tenia no li deixava envejar als que visqueren en temps de Jesu-Crist, i el varen veure en aquest món; car, deia, bé prou que'l tenim entremig nostre en el Santíssim Sagrament de l'Altar.

La seva esperança en el Bon-Déu no tenia fi ni terme, i rès del món no l'espantava en les empreses del seu sant servei.

Emperò lo que no's pot donar entenent, és el volcà de caritat en que s'era tornat el seu cor, el qual no parava d'esclatar en afectes de puríssim i ardentíssim amor de Déu i del pròxim. L'amor li va suggerir el vot de fer sempre lo més plaent al Senyor. L'amor li donava alegria al sentir les hores del rellotge, pensant que se li atançava el moment de veure el Bon Déu faç a faç. L'amor la feia orar molt pels homes apostòlics, per tal que guanyessin novells aimadors de Jesu-Crist: i lo mateix era conèixer una persona de bones prendes, que posar-se Teresa a fer força al Bon Jesús dient-li, *¡Mireu, Senyor, que aquest és bo per amic vostre!* a fi de que Ell l'enamorés de la seva eternal Bellesa i Bondat.

Favors celestials

Si les delícies del Bon Déu són d'estar-se amb els fills dels homes ¡quan a pler no faria Ell la seva estada en un cor que era tant seu, com el de Teresa de Jesús!

Aixís era de fet. Els misteris de la Trinitat, de l'Encarnació del Fill de Déu, la manera com Déu habita en l'ànima dels justos i la forma en la qual totes les creatures són en Déu; tot era mostrat a Teresa en mig de sobirana llum i celestials ardencies d'amor.

Les visitacions familiars de Jesu-Crist, de la Mare de Déu, del Patriarca Sant Josep, i dels Angels del cel, ocupaven hores i hores de la vida de la Seràfica Verge.

Semblava talment que'l Bon Déu se compla-via de fer-li part dels seus secrets. De la Reforma del Carme, que ella havia començada, va saber que arribaria a port, surant per damunt les onades de totes les contradiccions. D'altres ordes relligioses, li'n foren mostrats els nobilíssims destins. De la Companyia de

Jesús, un dia ne va veure molts al cel, amb senyeres blanques, i va saber que aqueixa orde treballaria molt en defensa de l'Iglesia de Jesu-Crist. Al mateix temps que'l Beat Ignasi d'Azevedo, amb 39 relligiosos de la Companyia de Jesús, eren morts per la Fe, al passar al Brazil, Santa Teresa els vegé entrar triomfants, amb corones de màrtirs, en la Gloria Celestial.

I no sols penetrava la Santa els secrets divinals, ans encare el Bon Déu li feia gustar les més exquisides delícies del cel. Escoltem-la com ho diu ella mateixa: *«Una vegada veia un àngel al meu costat esquerre en forma corporal... no era gran, sinó petit, molt bell, amb el rostre tant encès, que bé seria un dels àngels més sobirans, que semblen abrasar-se tots... Li veia a les mans un llarg dardell d'or, que a la punta me semblava terminar amb un xic de foc. Aqueix me pareixia de vegades clavar-me al cor, i que m'arribava a les entranyes: al treure'l, me semblava que se les enduia i em deixava tota abrandada en gran amor de Déu.»*

De fet, fins al dia d'avui s'observa en el cor de la Seràfica Verge, estojat a Alba de Tormes, aquella ferida d'amor, que l'Iglesia venera amb el nom de la *Transverberació del cor de Santa Teresa*.

Una altra vegada, refereix la Santa, que al temps del Combregar, li digué el Bon

Jesús: *«No tinguis por, filla, que ningú serà bastant per apartar-te de mi.» I se'm va representar el Senyor en visió imaginària i, donant-me la mà dreta, me va dir: «Mira aquest clau, que és senyal que seràs esposa meva des d'avui: fins ara no ho havies merescut. D'aquí avant miraràs la meva honra, no sols com de Creador, i de Rei i de ton Déu, sinó com vera esposa meva. La meva honra teva és ja, i la teva és meva.»*

Sols un miracle de Déu sostenia la vida de Teresa de Jesús, per a que no s'anegués dins d'aquella mar pregonada de celestials dolceses; per això no cal estranyar que la seva mort a Alba de Tormes, el 4 d'Octubre de 1582, més que no pas de malaltia, fos d'un incendi d'amor de Déu, el qual va consumir els lligams que empresonaven la seva ànima en aquest desterro, per deixar-la volar a unir-se al seu Divinal Espòs, en la Patria de Paradís.

Aixís fou revelat el mateix dia de la seva mort a la mare Catarina de Jesús. Estava aquesta religiosa aleshores en greu malaltia i no volent-la apesadar les monges amb la nova de la mort de la Santa Mare, ella la va saber i va dir al Pare Provincial Jeroni de la Mare de Déu, que Santa Teresa li aparegué molt gloriosa dient-li que se'n era anada a fruir de Déu i que a la seva mort un gran enardiment d'amor diví li havia llevat l'ànima del cos.

La Seráfica Doctora

RES millor que'ls escrits de Santa Teresa per a fer-nos conèixer, palpitant vida immortal, totes les prendes de naturalesa i gràcia, que embellíen el seu cor tot plè de Déu.

En el llibre de la seva *Vida* i en el de *Les Fundacions* es pot seguir, punt per punt, la història de la Santa i aprendre els prudentíssims consells, plens de saviesa evangèlica, amb que ella ensinestrava les seves religioses a seguir les impulsions del bon esperit, i a llunyar-se dels enganys del dolent.

En el tractat anomenat *Camí de Perfecció*, el més universalment profitós a tota mena de gent, ensenya les virtuts religioses que calen, per a fer oració de cor i de boca, de forma que sia plaenta al Bon Déu i profitosa al bé de la nostra ànima.

En el llibret titulat *Castell Interior* o *Les Mansions*, dirigeix cel amunt el vol de les ànimes més pures i ardides, vers la possessió de Déu més acabada que's pot atènyer en aquest món.

En aqueixos escrits i en els altres la inspiració de Déu, que aletejava en torn de la Seràfica Doctora, no va impedir que en totes les planes llurs hi traspuessin aquella claretat del seu enteniment, tant amic de la gent de ciència; aquella senzillesa i bon seny, tant del gust de la nostra terra; i aquell optimisme coratjós i festiu, que, en mig del tràngul de la vida, li feia refilar dolces passades d'amor al Bon Jesús, tota sa gloria i son delit.

D'aquí ve el dolç atractiu dels seus llibres, en els quals tant bé va practicar lo que deia a les seves monges: *«Germanes, tot lo que pogueu, sense ofensa de Déu, procureu ésser afables i haver-vos de manera, que aquells qui us tractin, amin la vostra conversa, i desitgin la vostra manera de vida, sense sentir paor ni covardia a l'enfront de la virtut.»*

De prodigis de talent bona cosa n'hi ha hagut; de Teresa de Jesús una i prou, observa atinadament el Rvnt. P. Lluís Martín S. J. I és que el geni en ella sols va servir d'encastament a les perles de dons preuadíssims amb els quals el Divinal Esperit la va enjoiar; son geni no fou sinó el pedestal sobre aont va dreçar-se la gegantina figura de son esperit, fet un compendiós conjunt de les riqueses sobrenaturals que la Misericordia de Déu atresora en son sí.

Catalunya Teresiana

MALGRAT no haver vingut Santa Teresa de son vivent a la nostra terra, no per això ha deixat de treure-hi fòndes arrels lo seu esperit.

Qui va dur-nos les primeres noves de la Seràfica Mare i dels seus plans fou un dels seus més gloriosos fills, el català fra Joàn de Jesús Roca, nadiu de Sanahuja, al bisbat de Urgell. D'eminent doctor en Teologia i catedràtic a l'Universitat de Barcelona, girant l'espatlla a totes les esperances del món, va fer-se carmelita descalç al Convent de Pastrana en 1572.

Joàn de Jesús fou l'advocat providencial, que va defensar, fins a la completa victòria, la Reforma de Santa Teresa; tant en el capítol dels Carmelites Observants, com a la cort d'Espanya, com principalment a Roma, davant de Gregori XIII, Sixte V i Climent VIII.

Al passar el P. Roca per Barcelona en

1580, encare en vida de Santa Teresa, va ésser quan va recullir la viva demanda dels barcelonins, de posseir un plançó de la Reforma Carmelitana.

Mes les persecucions que sufría l'orde naixent retrassaren fins a 1586 la vinguda del P. Roca a fundar el convent de Sant Josep de Barcelona, a l'indret avui ocupat pel mercat de la Boquería. De 1586 a 1592, com si els catalans s'haguessin volgut rescabalar de la triga suferta dels barcelonins, fundaren convents de Reformats a Mataró, Perpinyà, Lleida, Tortosa, Girona i Tarragona, amb el de Carmelites Descalces de la Ciutat Comtal.

En temps posteriors, altres punts de Catalunya com Reus, Cardó, Gracia, la Selva del Camp, Vich, Balaguer, Vilanova foren afavorits amb convents de frares, i Mataró, Reus, i modernament Puigcerdà, amb convents de monges de la Reforma Carmelitana.

An els fills de Santa Teresa, és a dir, an els populars *Pares Josepets*, ha de saber grat Catalunya de la gran devoció que professa al Virginal Espòs de la Mare de Déu.

Fins després de les roges flamarades del vandàlic any 1835 hem vist rebrotar a la nostra terra, com vigorosos tanys de ben arrelada soca, *L'Associació Josefina* i *El Propagador de la devoció a Sant Josep*, pels quals avui mateix veiem créixer, a tall de gegantina basílica mitgeval, el *Temple Ex-*

piatori de la Sagrada Família, Jesús, Maria, Josep, que foren els tres amors més vius del cor Seràfic de Santa Teresa.

I ¿què us diré dels novells planters de Flors Teresianes, sembrats i conreuat a Catalunya per aquell virtuosíssim sacerdot N'Enric d'Osó, gloria del clero tortosí i de la nostra terra Catalana?

L'any 1872, en mig d'una societat corgelada per la indiferència i revellida pels vicis, va emprendre amb zel apostòlic, per medi de la *Revista Teresiana*, d'encendre-hi el fervor relligiós, amb la flama de la oració; i de rejuvenir-la amb el vivificador esperit catòlic, que regala, com d'una font perennal, dels escrits de Santa Teresa de Jesús.

D'aquí va néixer la fructuosa *Arxiconfrària Teresiana per donzelles seculares*, les quals, sota el mantell tutelar de Maria Immaculada, i amb la lliçó dels escrits de Santa Teresa, s'afanyen a imitar les seves virtuts, mereixent aixís l'amor del Bon Jesús, i fent-se dignes instruments dels seus misericordiosos plans a Catalunya, a Espanya i per tot arreu del món.

Tant ufanosa creixença prengué l'Arxiconfrària Teresiana, que prompte va treure un bell rebrot anomenat *Ramadet de l'Infant Jesús*, aont s'apleguen les nenes innocents, dels més tendres anys ençà, per encaminar llurs passos, a la veu del Bon Pastor, pels

¡Visca Jesús i mori el pecat!

mateixos camins que feren tant angelical l'infantesa de Santa Teresa de Jesús.

Mes, l'obra magna del zelós sacerdot tortosí fou la fundació, en 1876, de la *Companyia de Relligioses de Santa Teresa de Jesús*, en la qual les germanes, sobre procurar la propia santificació, treballen infatigablement per la cristiana educació i instrucció de les noies.

La valenta senyera d'aquestes zeloses filles de Santa Teresa, amb la lletra *¡Visca Jesús, i mori el pecat!* (victoriosa síntesi de l'esperit teresià) arborada a Catalunya, s'és passejada triomfanta per tota Espanya, i oneja avui en diverses nacions del món, per la defensa dels interessos del Bon Jesús, gloria de Santa Teresa i honor de Catalunya Teresiana.

Altrament per a convèncer-nos de la popularitat de Santa Teresa i del esperit teresià entre la bona gent de Catalunya n'hi ha prou de posar esment en les màximes de la Santa que, en llavis de nostres mares cristianes, van passant de generació en generació vessant arreu bàlsem celestial sobre les ferides de nostres cors, les quals permet tot sovint el Bon Déu per desenamorar-nos dels béns esfloradiços d'aquest món enganyador i fixar nostres amors en els béns d'eternal durada.

TAULA

	<u>Pàgs.</u>
I.—Una nena angelical	2
II.—Perills de joventut	5
III.—La Vocació Relligiosa	8
IV.—Astucies del esperit maligne.	11
V.—La Reformadora del Carme	14
VI.—Les Virtuts de Santa Teresa	18
VII.—Favors celestials.	21
VIII.—La Seráfica Doctora	24
IX.—Catalunya Teresiana	26

A. M. D. G.

El primer llibre de la noia cristiana

Formació religiosa de la infància

Pràcticament és imprescindible un llibre o devocionari pels infants que ja confessen i combreguen. Però a un noi de set anys ¿quin llibre se li dona que l'entengui poc o molt, i li faci profit i li sia agradós de llegir? ¿Còm se li fa entendre, en lo possible, lo que ha de saber i practicar? Aquest llibre ve a resoldre aquestes preguntes.

Es llibre d'instrucció no sols pel noi que hi ha d'aprendre, sinó pel mestre, qui veurà còm li ha d'ensenyar.

Es devocionari: les oracions que conté són poques, però totes les que ha de resar en aquesta edat.

Es d'agradosa lectura, puix juntament amb les més fondes idees teològiques clares i precises, hi ha un devassall riquíssim de comparances, imatges i exemples posats a nivell de les petites intel·ligències, explicat tot amb imponderable carinyo i suavitat i amb aire infantivol que li dona el relleu més sugestiu.

Caldria que *tots els qui preparen nois i notes per la Primera Comunió*, siguin els senyors Rectors o Vicaris de les Parroquies, siguin els Directors de Col·legis, es dignessin llegir amb atenció o quan menys passar els ulls per aquest llibre, puix estem convençuts que avui dia no ha tingut encara parió en la literatura piadosa dedicada als infants. *Es el llibre que instrueix millor i amb més unció*, és a l'ensem un catecisme, un petit curs de religió en lo que essencialment deu saber el cristià, i un *atíndíssim devocionari* pels nois d'ambdós sexes. Potser és arribada ja l'hora de fer una tria respecte dels llibres que's solen posar en mans dels nens i veure quins són els únics dignes de formar el seu cor i la seva intel·ligència. El mirar-ho ¿no és per ventura un dever sagrat per tots els pares, educadors i directors de l'infància? Aquest llibre satisfà cumplidíssimament aquest dever.

Llibres destinats ambdós a la formació religiosa dels infants i a enllestir-los per rebre la Sagrada Comunió de des que tinguin ús de raó.

Un volum de 400 planes, de 8 1/2 X 14 cm., paper superior, requadrat vermell, sis fototopies originals de J. Llimona, quinze gravats de la Missa, i el Ritual de primera Comunió. En rústega, 0,75 pessetes; enquadernat amb tela i ròtul daurat, 1,25 pessetes; imitació pell i cantells daurats, 2 pessetes.

EDICIÓ ECONÒMICA: 10 exemplars enquadernats, 8 pessetes; 100 exemplars, 70 ptes.—Advertència: *D'aquesta edició no se'n venen partides inferiors a 10 exemplars.*

Gastos d'envió a càrrec del comprador.

LLIBRETS POPULARS

EDITATS PER LA BIBLIOTECA

“Foment de Pietat Catalana”

Serie 1.ª—VIDES DE SANTS

VIDES PUBLICADES:—1. Sant Josep (2.ª edició).—2. St. Ignasi de Loyola.—3. St. Francesc Xavier.—4. St. Lluís Gonzaga (2.ª edició).—5. St. Pere Claver.—6. Sta. Teresa de Jesús (2.ª edició).—7. Santa Mònica, Mare de Sant Agustí.—8. St. Just i St. Pastor.—9. St. Isidro Llaurador.—10. Sta. Maria Magdalena.—11. Sant Ramón Nonat.

N'hi ha moltes altres que van sortint.

Serie 2.ª — EXEMPLARI REL·LIGIÓS

NÚMEROS PUBLICATS:—1. El Precepte de l'Oració.—2. La Santa Creu.—3. ¡Mori la blasfemial!—4. Els Sants Angels.—5. Disposicions per Combregar.—6. El Sant Rosari.

Molts d'altres a punt de sortir.

PREUS DE VENDA (Series 1.ª i 2.ª)

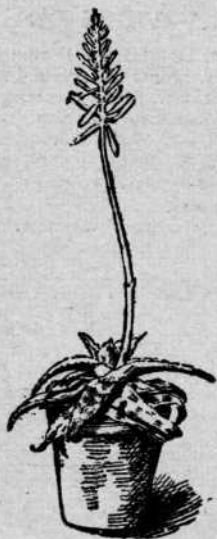
en totes les principals Llibreríes

1 exemplar.	.	0'10 ptes.
50	" . .	3'00 "
100	" . .	5'00 "

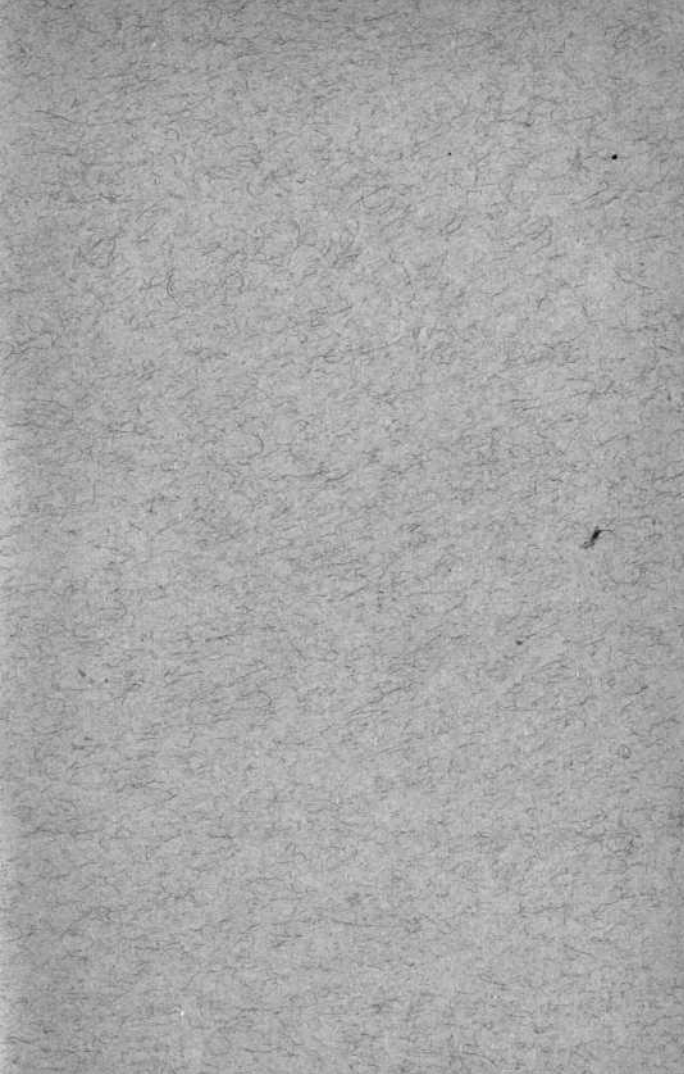
Se pot completar el centenar amb diferents llibrets de les series 1.ª i 2.ª. Els gastos d'envió a càrrec del comprador.

Editorial Ibèrica.

Passeig de Gracia, 62 — Barcelona.

MARQUÉS DE SAN JUAN DE PIEDRAS ALBAS

BIBLIOGRAFÍA TERESIANA

SECCIÓN III

**Libros escritos exclusivamente sobre Santa Teresa
de Jesús.**

Número.....	2189	Precio de la obra.....	Ptas. ....
Estante.....	117 4	Precio de adquisición. »	.....
Tabla, ...		Valoración actual.....	» .....

